Súd:	Okresný súd Trnava
Spisová značka:	39C/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2121204432
Dátum vydania rozhodnutia:	05. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Igor Malý
ECLI:	ECLI:SK:OSTT:2024:2121204432.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, v konaní pred sudcom JUDr. Igorom Malým, v právnej veci žalobcu: Z.. Z. Z., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N. C. XX, L., proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.000,00 € (z titulu náhrady nemajetkovej ujmy), spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 7.000,00 € od 29.6.2021 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.
Žalobca sa svojím návrhom doručeným dňa 2.8.2021 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť mu 1/ náhradu škody vo výške 1.600,00 €, s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne odo dňa 29.6.2021 do zaplatenia, 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,00 €, s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne odo dňa 29.6.2021 do zaplatenia.

2.
Po vyjadrení sa strán sporu k veci, po výsluchu žalobcu a splnomocneného zástupcu žalovaného, a po oboznámení sa s predloženými dokladmi tunajší súd vydal dňa 3.3.2023 Rozsudok č. 39C/52/2021-105 ktorým
žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.600,00 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne z dlžnej sumy od 21.6.2021 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku,
vo zvyšnej časti žalobu zamietol,
žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.
Voči uvedenému rozsudku podal dňa 14.3.2023 odvolanie žalovaný - v rozsahu uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 8.600,00 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 21.6.2021 do zaplatenia.
Krajský súd v Trnave Rozsudkom č. 28Co/2/2023-135 zo dňa 12.9.2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku v časti priznania náhrady škody vo výške 1.600,00 € s príslušenstvom potvrdil, a vo zvyšku v časti priznania nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,00 € s príslušenstvom a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.

Predmetom konania tak (po rozhodnutí odvolacieho súdu) je rozhodovanie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.000,00 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 29.6.2021 do zaplatenia, z titulu náhrady nemajetkovej ujmy.
V časti žaloby o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumy 1.600,00 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne z tejto sumy od 21.6.2021 do zaplatenia z titulu náhrady škody, a v časti žaloby o zamietnutí nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu v rozsahu 5.000,00 € s úrokom z omeškania z tejto tejto sumy od 21.6.2021 do zaplatenia z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 22.9.2013 - z tohto dôvodu sa súd v odôvodnení tohto rozsudku už nebude zaoberať otázkami ktoré sú právoplatne rozhodnuté.

4.
Žalobca v žalobe uviedol že v danom prípade sa jedná o nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, ktorý sa analogicky posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle § 3, ods. 1, písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. - žalobca za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia vydané vyšetrovateľom Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Západ ČVS: SKIS - 552/OISZ - V - 2014 z 10.12.2014 (nezákonné rozhodnutie). Voči žalobcovi bolo začaté a vedené trestné stíhanie vyššie označeným uznesením o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Ministerstva vnútra SR, proti ktorému žalobca podal sťažnosť - túto Okresná prokuratúra Trnava uznesením sp.zn. 2Pv 1051/14/2207 z 2.2.2015 zamietla ako nedôvodnú. Následne, po podaní obžaloby, bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 5T/138/2015 z 16.11.2020 právoplatne oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bolo trestné stíhanie vedené (rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 2.12.2020). Žalobca vyzval žalovaného dňa 28.3.2021 na prerokovanie nároku na náhradu škody na základe opísaného skutkového deja v zmysle § 15 a nasl. zák.č. 514/2003 Z.z. - žalovaný listom zo dňa 29.6.2021 oznámil, že nárok žalobcu neuspokojí ani len čiastočne (pretože nie sú splnené zákonné podmienky). Zákonnými predpokladmi pre existenciu zodpovednosti za škodu v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Čo sa týka nezákonného rozhodnutia žalobca poukázal na judikatúru, podľa ktorej ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších podmienok zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991, R 70/1994, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/i5/2009, sp.zn. 4Cdo/183/2009, sp.zn. 1Cdo/167/2016, rozhodovacia prax Ústavného súdu SR). Podľa žalobcu v prípade tejto špecifickej zodpovednosti štátu za škodu sa nevyžaduje skutočné a formálne zrušenie rozhodnutia preto, aby mohlo byť toto považované za nezákonné, ale postačuje ak sa trestné stíhanie osoby skončilo jej právoplatným oslobodením spod obžaloby - to automaticky spôsobuje že na uznesenie o vznesení obvinenia sa hľadí ako na nezákonné, čo zakladá prvý z troch predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 3, ods. 1, písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. (v danom prípade je preto potrebné uznesenie o vznesení obvinenia v súdenej veci považovať za nezákonné na základe toho, že došlo k právoplatnému oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, navyše z dôvodu že nebolo preukázané, že sa stal skutok). Žalovaný vo svojej odpovedi na návrh žalobcu na prerokovanie nároku na náhradu škody poukazoval na tú skutočnosť, že vznesenie obvinenia žalobcovi a aj podanie obžaloby boli dôvodné, a že vzhľadom k skutkovým okolnostiam nebol možný iný postup - žalobca v tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu, v ktorom konštatoval že „v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo... ak sa trestné stíhanie osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca... Štát teda za konanie svojich orgánov zodpovedá, aj keď z ich strany ku žiadnemu subjektívnemu pochybeniu nedošlo a to s ohľadom na výsledok ich činnosti... ide o zodpovednosť štátu za výsledok.". Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že dôkazná situácia, na základe ktorej bolo začaté trestné stíhanie vo veci, sa v ďalších štádiách trestného konania nijako nezmenila - nezákonné rozhodnutie (vznesenie obvinenia žalobcovi) a aj podaná obžaloba boli založené na identických dôkazoch ako uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci (jediným dôkazom bol pritom výsluch svedka - poškodeného, ktorý bol značne rozporuplný a nekonzistentný a jeho hodnovernosť bola minimálne pochybná, žiadne iné priame ani nepriame dôkazy v neprospech žalobcu nemali OČTK k dispozícií; naopak na druhej strane

existovali tri svedecké výpovede obvinených, ktorí tvrdili opak ako poškodený, avšak ich výpovediam OČTK neprisudzovali rovnakú váhu, nemenej významnou skutočnosťou v procese dokazovania bol i fakt, že žalobca ani len nebol správne označený poškodeným ako možný páchateľ počas rekognície). Podľa žalobcu preto neboli naplnené zákonné predpoklady na vznesenie obvinenia voči jeho osobe, a trestné stíhanie malo byť zastavené už v tomto štádiu. Na základe vyššie uvedených skutočností a súdnych rozhodnutí je potrebné predmetné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné z dôvodu neskoršieho právoplatného oslobodenia žalobcu spod obžaloby. Čo sa týka nemajetkovej ujmy uviedol, že podľa jeho názoru samotné konštatovanie o porušení práva by nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím. Nárok na nemajetkovú ujmu žalobca odvodzuje od (i) narušenia svojho osobného života, jeho rodinných a pracovných vzťahov, ako aj straty zamestnania, (ii) celkovej dĺžky trestného konania. Žalobca pochádza zo slušnej rodiny zo strednej sociálnej vrstvy, matka pracuje ako zdravotná sestra a otec ako vodič kamiónu v zahraničí, žalobcova mladšia sestra pracuje ako čašníčka / barmanka; nikto z najbližších príbuzných žalobcu, ani samotný žalobca, nebol nikdy odsúdený za trestný čin, resp. nemali žiadnu kriminálnu alebo priestupkovú minulosť. Žalobca po dokončení strednej školy nastúpil do Policajného zboru, v roku 2014 začal študovať na Trnavskej univerzite, odbor právo, následne sa presťahoval do Trnavy, kde začal pracovať ako príslušník Policajného zboru na odbore pohotovostnej motorizovanej jednotky (bol viac krát odmenený za plnenie služobných úloh). Po tom ako koncom roka 2014 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie, sa radikálne začal meniť jeho súkromný aj pracovný život. Kolegovia začali byť voči žalobcovi strohí a prestali s ním nadväzovať kontakt, komunikácia bola obmedzená výučné na nevyhnutnú, následne bol žalobca presunutý (nedobrovoľne) z Krajského riaditeľstva PZ na Obvodné oddelenie PZ v Trnave - k uvedenému došlo podľa žalobcu výhradne na základe obvinenia voči nemu, následne v roku 2016 sa žalobca „dohodol“ (na základe odporúčania nadriadených) na ukončení služobného pomeru v policajnom zbore, bol teda donútený, vzhľadom k okolnostiam, skončiť v služobnom pomere príslušníka PZ. Po ukončení pracovného pomeru bol žalobca 6 mesiacov evidovaný na ÚPSVaR ako nezamestnaný, keďže si nevedel nájsť prácu. Následne sa žalobca viac krát pokúšal dostať späť do služobného pomeru PZ, avšak z dôvodu vedeného trestného stíhania s ním nebolo možné v prijímacom konaní pokračovať, po určitom čase si našiel prácu na skrátený úväzok v advokátskej kancelárií za približne 350,00 € mesačne, vykonával rôzne brigády. Žalobca bol pred vznesením obvinenia považovaný rodinou, blízkymi aj spoluobčanmi za slušného a čestného človeka - tento status sa vzneseným obvinením zmenil, a najmä rodina prestala mať o neho taký záujem ako doposiaľ, komunikácia medzi nimi sa výrazne zhoršila (čo trvá až doposiaľ). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca odvodzuje aj od toho, že trestné stíhanie na základe nezákonného rozhodnutia trvalo takmer 6 rokov (čas od kedy bola príslušnou prokurátorkou zamietnutá sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o vznesení obvinenia, pričom však celé trestné konanie trvalo dlhšie) - na žalobcu trestné stíhanie pôsobilo tiesnivo a skľučujúco, v priebehu 6 rokov sa žalobca cítil neisto a mal značné obavy o svoju budúcnosť (keďže študoval na vysokej škole odbor právo, znamenalo by jeho prípadné odsúdenie značne zúžené možnosti uplatnenia sa v právnom odvetví), z tohto dôvodu bolo znížené aj jeho sebavedomie, čo mu tiež spôsobovalo značné problémy v každodennom živote, pri bežných činnostiach. Najmä vo vzťah k dĺžke trestného stíhania pociťuje žalobca najväčšiu mieru zásahu do jeho osobnostných práv, a už len samotnú dĺžku trestného konania možno považovať za dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy bez potreby ďalšieho hlbšieho dokazovania. Podľa žalobcu už len samotné nezákonné trestné stíhanie, s ohľadom na jeho dĺžku, mu spôsobilo nenapraviteľnú ujmu a táto by mala byť náležíte odškodnená. S ohľadom na výšku uplatňovanej náhrady za nemajetkovú ujmu žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.1.2019, sp.zn. 8Cdo/l77/2017, v ktorom za viac ako 5 ročné nezákonné trestné stíhania bola priznaná suma 8.500,00 € - z tohto dôvodu považuje žalobca žiadanú nemajetkovú ujmu 12.000,00 € (za takmer 6 ročné nezákonné trestné stíhanie) za primeranú a objektívnu. Podľa žalobcu je žaloba dôvodná, žalobca preukázal náležitosti zodpovednosti štátu za škodu, vzniknutú nezákonným rozhodnutím, ktorá je daná aj v prípade nezákonne vedeného trestného stíhania, pričom za nezákonné rozhodnutie je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia ktorého nezákonnosť je daná právoplatným oslobodením obžalovaného spod obžaloby (nevyžaduje sa teda jeho formálne zrušenie), žalobca tiež preukázal že voči napádanému rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorá bola prokurátorkou zamietnutá ako neopodstatnená. Žalobca teda preukázal vznik nemajetkovej ujmy ktorá bola spôsobená najmä s ohľadom na osobnosť žalobcu, jeho predchádzajúce riadne vedenie života a následný rozpad jeho rodinných a priateľských vzťahov, ako aj jeho odchod z Policajného zboru - to všetko výlučne na základe vzneseného obvinenia. Vznik nemajetkovej ujmy potvrdzuje aj samotná dĺžka nezákonné vedeného trestného stíhania voči žalobcovi, ktorá bola bezmála 72 mesiacov. Štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov verejnej moci, ktorým zasiahli do základných práv jednotlivca, štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za

postup orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ sa ich postup ukáže ako postup chybný, zasahujúci do základných práv a slobôd, pričom nie je rozhodujúce ako OČTK vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (ide o objektívnu a absolútnu zodpovednosť za výsledok, pri ktorej neprichádza do úvahy možnosť liberácie).
K žalobe priložil žalobca rozsudok Okresného súdu Trnava sp.zn. 5T/138/2015 zo dňa 16.11.2020, návrh žalobcu na prerokovanie nároku na náhradu škody... zo dňa 28.3.2021, odpoveď žalovaného zo dňa 29.8.2021, faktúru č. 2017/006 vystavenú Advokátskou kanceláriou Doc. A.. R. K., PhD., s.r.o. zo dňa 13.2.2017, s potvrdením o zrealizovaní platby.

5.
Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním došlým súdu dňa 15.12.2021 v ktorom uviedol že žiada žalobu zamietnuť v plnom rozsahu, uplatnený nárok neuznáva pretože je nedôvodný. Nemajetkovú ujmu v sume 12.000,00 € odvodil žalobca od dĺžky konania, spôsob výpočtu ale bližšie nešpecifikoval, pričom ju opiera o konštatovanie že prišlo k zásahu do jeho osobnostnej sféry, a poukázal na dopady trestného stíhania na jeho súkromný a profesijný život. Žalobca nekonkretizoval v čom vidí nezákonnosť trestného stíhania vedeného voči jeho osobe - z kontextu žaloby vyplýva že nezákonnosť trestného stíhania zakladá výlučne na tom, že v trestnej veci bol právoplatne oslobodený spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 5T/138/2015 zo dňa 16.11.2020. Skutočnosť že osoba je oslobodená spod obžaloby nie je možné bez ďalšieho vyhodnotiť ako záver o tom, že trestné stíhanie bolo vedené nezákonne, resp. že uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206, ods. 1 Trestného poriadku bolo vydané v rozpore so zákonom (žaloba neuviedol žiadne relevantné argumenty, ktorými by zdôvodňovali nezákonnosť jeho trestného stíhania). Uviedol ďalej že uznesením vyšetrovateľa MV SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ ČVS: SKIS-552/OISZ-V-2014 zo dňa 10.12.2014 bolo podľa § 206, ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie žalobcovi (a spol.) pre prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326, ods. 1, písm. a) Trestného zákona a iné - uznesenie napadli žalobca a ďalší obvinení sťažnosťami, ktoré prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava uznesením sp.zn. 2Pv 1051/14/2207-9 zo dňa 2.2.2015 ako nedôvodné zamietla. Po skončení vyšetrovania bola v trestnej veci prokurátorkou Okresnej prokuratúry Trnava pod sp.zn. 2Pv 1051/14/2207-38 zo dňa 1.12.2015 na obvinených žalobcu a spol. podaná obžaloba, o ktorej samosudca Okresného súdu Trnava pod sp.zn. 5T/138/2015 zo dňa 18.3.2016 rozhodol trestným rozkazom, ktorým uznal obvinených vinnými zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Obvinení napadli trestný rozkaz odporom, preto bolo v trestnej veci nariadené hlavné pojednávanie, na ktorom samosudca Okresného súdu Trnava rozsudkom sp.zn. 5T/138/2015 zo dňa 16.11.2020 oslobodil obžalovaných spod obžaloby, pretože nebolo dokázané že sa skutok stal (nakoľko vina obžalovaných nebola preukázaná bez dôvodných pochybností). K danému je potrebné dodať, že skutkové zistenia ktoré vyvstali z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní privodili kvalitatívne inú dôkaznú situáciu, než bola zistená v priebehu prípravného konania. Z dikcie ustanovenia § 206, ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé, že na vznesenie obvinenia sa nevyžaduje aby vina obvineného bola nepochybne preukázaná, nakoľko postačuje dostatočne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu určitou konkrétnou osobou - v danej trestnej veci k takémuto záveru vo vzťahu k žalobcovi v čase vydanie predmetného uznesenia s dostatočnou mierou presvedčivosti nasvedčovali zabezpečené dôkazy (v prípade vznesenia obvinenia sa teda vyžaduje dostatočne odôvodňuje záver že skutok spáchala určitá osoba, a súčasne že tento možno kvalifikovať ako trestný čin, t.j. vyžaduje sa dostatočné podozrenie zo spáchania trestného činu) - na základe uvedeného nie je možné konštatovať že by predmetné rozhodnutie bolo nezákonné, nakoľko bolo vydané na podklade dôkaznej situácie ktorá existovala v čase vydania rozhodnutia, a nakoľko zistený skutkový stav odôvodňoval postup podľa § 206, ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej poukázal na podmienku vymedzenú v § 6, ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom - v danej veci ale uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené ani zmenené, teda nemožno ho považovať v zmysle § 6, ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. za nezákonné. Za nezákonné možno považovať iba také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad, a nie také rozhodnutie ktoré v čase vydania spĺňalo zákonné kritériá, a iba neskôr bol ustálený iný právny záver. Oslobodzujúci rozsudok teda bez ďalšieho nemôže odôvodňovať záver, že trestné stíhanie bolo vedené na podklade nezákonného rozhodnutia. Na vznesenie obvinenia voči žalobcovi boli splnené všetky zákonné podmienky, to sa vzťahuje i na podanie obžaloby prokurátorkou Okresnej prokuratúry Trnava. S odkazom na vyššie uvedenú absenciu nezákonného rozhodnutia, ako základného predpokladu na vyvodenie zodpovednosti za škodu v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. je možné dospieť k záveru že neprišlo

k vzniku zodpovednostného vzťahu majúceho za následok povinnosť uhradiť vzniknutú škodu. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme a jej výške žalovaný uviedol, že táto nebola žalobcom preukázaná, pričom žalobca ju opiera výlučne o výsledok trestného konania, resp. jeho dĺžku, a formálne konštatovanie že bol poznačený jeho rodinný život a vzťah k okoliu - toto ale nebolo preukázané. Tvrdenie žalobcu o tom, že mal byť „donútený“ k ukončeniu služobného pomeru je v rozpore s ďalšími skutočnosťami ním uvádzanými, primárne s tvrdením že k ukončeniu služobného pomeru prišlo dohodou (z dohody vyplýva že na jej uzavretie je potrebný súhlas oboch strán; služobný pomer žalobcu nebol ukončený jednostranne zo strany jeho zamestnávateľa, ale na podklade právneho úkonu, s ktorým žalobca vyjadril súhlas); je teda zrejmé že medzi skončením služobného pomeru žalobcu a vedením trestného stíhania voči nemu nie je daná príčinná súvislosť (absentuje kauzálny nexus). Z uvedeného tak vyplýva že ani následky, ktoré mali žalobcovi vzniknúť z dôvodu skončenia služobného pomeru, nie je možné pričítať ku skutočnosti že voči jeho osobe bolo vedené trestného stíhanie. Uviedol ďalej že nebolo preukázané že by v danej veci existovala priama príčinná súvislosť medzi ujmou ktorá mala byť spôsobená žalobcovi v osobnostnej sfére a konkrétnymi postupmi / konaním štátnych orgánov v trestnej veci. Žalobcom nebolo preukázané žiadne konanie štátnych orgánov, ktoré by mohlo byť považované za konanie v rozpore so zákonom, teda majúce za následok vznik nemajetkovej ujmy, keď žalobca odkazuje na dĺžku trestného stíhania, ale zo samotnej jeho dĺžky bez ďalšieho nie je možné vyvodiť vznik nemajetkovej ujmy ani rozsah v akom by malo odškodnená v peniazoch. Existencia a závažnosť nemajetkovej ujmy musí byť preukázaná, nakoľko bez toho nie je možné vyvodiť zodpovednosť štátu za jej údajný vznik v osobnostnej sfére žalobcu. Uviedol tiež k uplatnenej výške nemajetkovej ujmy, že zák.č. 514/2003 Z.z. zakotvuje limity výšky náhrady - v zmysle § 17, ods. 4 zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, pričom žalobcom uplatnená výška nemajetkovej ujmy je s odkazom na citované zákonné ustanovenie a z neho vyplývajúcu maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy neprimerane vysoká, preto nie je možné stotožniť sa s uplatnenou výškou. Žalovaný tiež odmietol uplatnený úrok z omeškania, nakoľko žalobcovi nie je možné priznať v prípade nemajetkovej ujmy úroky z omeškania za obdobie predchádzajúce súdnemu rozhodnutiu z dôvodu, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia v ktorom je určená doba plnenia - až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14.3.2012).

6.
Žalobca sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 28.2.2022 v ktorom uviedol, že žalovaný sa snaží všeobecnými tvrdeniami spochybniť nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, keď podľa žalovaného samotné oslobodenie spod obžaloby neznamená že trestné stíhanie bolo nezákonné, resp. že nezákonné bolo uznesenie o vznesení obvinenia, čo potvrdilo aj vydanie trestného rozkazu, následne však došlo k výraznej zmene dôkaznej situácie, a z tohto dôvodu bolo oslobodenie spod obžaloby žalobcu opodstatnené; v danom prípade absentuje zrušenie nezákonného rozhodnutia, čo je jeden zo zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným úradným rozhodnutím. Z judikatúry najvyšších súdnych autorít však vyplýva, že každé nezákonne vedené trestné stíhanie je podkladom na vyvodenie zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto je nedôvodné tvrdenie žalovaného že nedošlo k formálnemu zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia, rovnako nedôvodné sú aj závery o tom že samotné oslobodenie spod obžaloby nie je dostatočným dôvodom na vyvodenie zodpovednosti za škodu. Poukázal na novú judikatúru, napr. nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 754/2016-42 zo dňa 24.1.2017 kde ústavný súd uviedol že „ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktorá je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je potrebné hľadať ... vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu, ... a štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, alebo či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo ... avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený." (obdobne sa vyjadril Ústavný súd SR aj v náleze č. III.ÚS 44/2017-25 zo dňa 21.11.2017). Podľa názoru žalobcu je potrebné konštatovať, že oslobodením obžalovaného spod obžaloby dochádza bez ďalšieho k faktickému konštatovaniu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (čo je jedna z obligatórnych podmienok tohto druhu zodpovednosti' za škodu), nie je pritom

podstatná skutková ani dôkazná situácia, ani to či bolo v čase vznesenia obvinenia toto dôvodné a opodstatnené. Poukázal na skutočnosť že tento druh zodpovednosti štátu za škodu je charakteristický objektívnou zodpovednosťou bez možnosti liberácie zo strany štátu - judikatúra pritom dôvodí, že nie je podstatné ako OČTK vyhodnotili pôvodné podozrenie, podstatné je či sa pôvodné podozrenie skončilo odsudzujúcim rozsudkom alebo nie (naviac podaním odporu voči trestnému rozkazu, tak ako tomu bolo v súdenom prípade dochádza k zrušeniu trestného rozkazu ex lege, a na trestný rozkaz sa hľadí ako by nikdy nebol vydaný). Žalovaný tvrdí že došlo k významnej zmene dôkaznej situácie, avšak ani len v náznaku neuviedol v čom konkrétne mala táto zmena spočívať - dôkazná ani skutková situácia sa v priebehu celého trestného konania nezmenila, po podaní obžaloby neboli súdom vykonané žiadne nové dôkazy; rovnaká skutková, právna a dôkazná situácia, ktorá bola na konci konania pred súdom a ktorá znamenala právoplatné oslobodenie spod obžaloby žalobcu, bola identická ako tá ktorá znamenala začatie trestného stíhania voči nemu. Čo sa týka požadovanej nemajetkovej ujmy žalobca uviedol že, už len samotná dĺžka nezákonného trestného stíhania je dostatočným dôvodom na priznanie náhrady za nemajetkovú ujmu, tiež mu vznikli následky v pracovnej a sociálne sfére, prejavili sa u neho aj sprievodné symptómy v podobe pískania v ušiach (tinnitus), ktorých základ spočíva v psychike, v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním permanentne zažíval stres.
K vyjadreniu priložil žalobca výmenný lístok od lekára MUDr. D. C. zo dňa 23.12.2021 a výsledok vyšetrenia, čestné vyhlásenie Z. Z. zo dňa 13.1.2022.

7.
Žalovaný sa vo veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 31.3.2022 v ktorom uviedol že súdne rozhodnutia na ktoré žalobca poukázal vo vyjadrení, nepredstavujú rozhodnutia špecifikované v § 193 Civilného sporového poriadku, teda nejde o také rozhodnutia ktorými by bol súd v predmetnej veci viazaný. Rozšírenie argumentácie žalobcu ohľadom nemajetkovej ujmy o údajné zdravotné problémy (ktorých existenciu má preukazovať záznam z vyšetrenia) vyvoláva pochybnosti o ich existencii, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal že by zdravotný problém -pískanie v ušiach- akokoľvek mohol súvisieť s trestným stíhaním vedeným voči jeho osobe.
Na základe vyššie prezentovaných skutočností v spojení s vyjadrením k žalobe zo dňa 15.12.2021 považuje žalobu naďalej za nedôvodnú a navrhuje jej zamietnutie v plnom rozsahu.

8.
Na pojednávaní konanom dňa 3.2.2023 žalobca uviedol, že

bol trestne stíhaný, toto trestné stíhanie trvalo po obvinení cca. 6 rokov (išlo o skutok zneužívanie právomoci verejného činiteľa v súbehu s ublížením na zdraví); žalobca nečakal začatie trestného stíhania, už vôbec nie vznesenia obvinenia voči nemu. V tom čase bol referent s územnou a objektovou zodpovednosťou na Krajskom riaditeľstve PZ v Trnave, kde pracoval asi jeden rok (skutok sa týkal zásahu počas jeho služby). Situáciu vnímal ťažko, bol to pre neho veľmi nepríjemný pocit. Podľa žalobcu bol v tejto súvislosti preradený z Krajského riaditeľstva PZ na Okresné oddelenie PZ v Trnave, na pozíciu referenta; so služobným miestom na Krajskom riaditeľstve PZ bol spokojný, prevelenie nevnímal dobre (na oficiálny dôvod preradenia si nespomína). Každý deň na trestné stíhanie myslel, bol s tým spojený veľký stres. Kolegovia na Okresnom oddelení PZ sa k žalobcovi správali s odstupom, nakoľko takého informácie sa v štátnej službe šírila rýchlo, ľudia sa ho na to bežne pýtali (bolo teda jasné že sa o tom rozpráva), kolovali historky ako veľmi s kolegami ublížili poškodenému a ako ho surovo dobili, toto nepridalo pracovnej pohode žalobcu a jeho sebavedomiu. Všetko vyššie uvedené malo za následok že žalobca skončil pracovný pomer dohodou, ku ktorej prišlo „oficiálne“ z jeho iniciatívy (prebiehali neformálne rozhovory medzi žalobcom a nadriadeným ohľadom toho, že by bolo lepšie ukončiť služobný pomer). Následne si žalobca hľadal inú prácu, istý čas (asi 6 mesiacov) bol evidovaný na úrade práce; prácu si hľadal v právnej oblasti, skúšal sa vrátiť do policajného zboru (toto sa mu nepodarilo, nakoľko neformálne mu bolo oznámené, že kvôli trestnému stíhaniu s tým nadriadený nebude súhlasiť), následne pracoval ako právny asistent na niekoľko hodín týždenne v advokátskej kancelárii. Žalobca v minulosti pol roka po ukončení strednej školy nastúpil na policajnú školu, odvtedy bol v služobnom pomere cca. 7 rokov - práca ho bavila, začal aj študovať právo, aby „sa posunul ďalej“ v policajnom zbore. Ani pokiaľ ide o súkromný život sa necítil dobre - kleslo mu sebavedomie, cítil od rodiny a priateľov iný prístup; počas trestného stíhania nepociťoval podporu rodiny, keď mu prišiel trestný rozkaz mama sa ho pýtala čo bude robiť, že to vyzerá hrozne a že prečo to urobil, zo strany otca podporu necítil, v danom období došlo aj k rozchodu s partnerkou. Čo sa týka zdravotného stavu žalobca uviedol že mal aj má pískanie v ušiach (podľa lekára je príčinou stres), horšie spáva (lekársky to nerieši).

Na záver žalobca uviedol, že boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu, preukázal predpoklady pre vznik nemajetkovej ujmy, pričom súdna prax už len samotnú dĺžku trestného stíhania považuje za okolnosť ktorá spôsobuje nemajetkovú ujmu bez ďalšieho - v danom prípade trestné stíhanie nebolo zložité na dokazovanie, jeho dĺžka bola neprimeraná.
Na pojednávaní konanom dňa 3.2.2023 zástupca žalovaného uviedol, vo vzťahu k nemajetkovej ujme, že v konaní leží dôkazné bremeno na strane žalobcu, ktorý vo vzťahu k náhrade škody v zmysle zák.č. 514/2003 Zb. musí preukázať nielen vznik nemajetkovej ujmy, ale súčasne musí aj preukázať že samotné konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce, teda že nemajetkovú ujmu je potrebné nahradiť v peniazoch. Žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v jeho osobnej sfére, osobitne poukázal na pracovno-právne aspekty trvania jeho služobného pomeru, ktorý bol ukončený na základe dohody, teda úkonu s ktorým musel žalobca vysloviť súhlas (tvrdenia žalobcu že mu malo byť niečo neformálne odporúčané alebo niekto s ním neformálne komunikoval neboli preukázané), rovnako vplyv trestného stíhania na osobný život žalobcu nebol dostatočne preukázaný (žalobca uviedol iba že vedenie trestného stíhania mohlo mať vplyv na jeho rodinné vzťahy, ako aj na rozchod s vtedajšou priateľkou). Na podklade uvedeného nie je možné konštatovať preukázaný zásah do súkromnej sféry žalobcu. Vo vzťahu k zdravotnému stavu žalobcu a vplyvu trestného stíhania naň žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi diagnózou pískania v ušiach a stresom, ktorý mal prameniť z trestného stíhania (vyjadrenie lekára nebolo verifikované). K uplatnenému úroku z omeškania uviedol, že v prípade nemajetkovej ujmy povinnosť nahradiť ju vzniká až na podklade súdneho rozhodnutia. Pre prípad ak by bolo žalobe vyhovené žiada o určenie lehoty na plnenie v dlhšom časovom období, nakoľko podmienky žalovaného neumožňujú úhradu plnenia v zákonnej lehote ustanovenej Civilným sporovým poriadkom.

9.
Krajský súd vo svojom rozhodnutí, ktorým o.i. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,00 € uviedol, že odvolací súd námietky žalovaného vyhodnotil ako dôvodné, keď namietal že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie. Nemožno však súhlasiť s námietkou žalovaného, že zo strany žalobcu nebolo preukázané konanie štátnych orgánov, ktoré by mohlo byť považované za konanie v rozpore so zákonom, a teda majúce za následok vznik nemajetkovej ujmy žalobcovi - z ustálenej judikatúry vyplýva, že štát zodpovedá aj za škodu (nemajetkovú ujmu) spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu; ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby (podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi vychádzal z dĺžky trestného stíhania a ďalej len z lekárskych správ a výsluchu žalobcu o negatívnom vplyve trestného stíhania na jeho rodinný a súkromný život. Tvrdenia žalobcu o zásahu do jeho súkromného a profesijného života neboli v priebehu konania dostatočne preukázané. Pokiaľ ide o výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil len tým, že žalobca bol vystavený trestnému stíhaniu 6 rokov, preto samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu na odstránenie následkov neúmerne dlhotrvajúceho trestného stíhania voči jeho osobe nestačí, a vzhľadom na následky súkromnej a rodinnej sfére žalobcu, určil primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy paušálnou sumou 7.000,00 € za 6 rokov nezákonne vedeného trestného stíhania a následky, ktoré toto trestné stíhanie mohlo zanechať na žalobcovi - takéto odôvodnenie výšky priznanej nemajetkovej nemožno považovať za dostatočné. Ďalej uviedol, že z ustálenej súdnej praxe určenie výšky nemajetkovej ujmy nesmie byť svojvoľné a uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole, pričom súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách (nakoľko je v týchto prípadoch nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí). Významným je však i to, že z hľadiska ústavnoprávneho je zodpovednosť štátu v týchto prípadoch konštruovaná ako objektívna absolútna zodpovednosť (štát sa jej nemôže zbaviť). Tieto závery sú osobitne významné pre prípady rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (orgánov) štátu, ktorý na druhej strane sám ako zákonodarca formuluje

kritériá stanovenia ich výšky, a dokonca v dnes účinnom znení právnej úpravy stanovil zákonom ich hornú hranicu. Z tohto dôvodu musí byť poskytnutý všeobecným súdom ako osobitnej a nezávislej zložke štátnej moci široký autonómny priestor na realizáciu voľnej úvahy. Pokiaľ majú potom závery takejto úvahy striktnú oporu vo vykonanom dokazovaní a úvaha všeobecného súdu je vyjadrená v podobe dostatočne, logicky a zrozumiteľne odôvodneného rozhodnutia, iba takýmto postupom môže dôjsť k nastoleniu spravodlivej rovnováhy medzi štátom ako škodcom a na druhej strane fyzickou osobou poškodenou jeho konaním na základných právach. Pokiaľ žalovaný namietal správnosť právneho názoru súdu prvej inštancie ohľadne vzniku omeškania žalovaného s úhradou priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch (teda priznanie nároku na úrok z omeškania), tieto námietky vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné - podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutím súdu prvej inštancie v tejto časti (priznania nároku na úroky z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy) nedošlo k odklonu od žalovaným vyššie označených rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorý uviedol že štát je povinný nahradiť škodu najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa kedy poškodený nárok riadne uplatnil (podľa § 16 zák.č. 514/2003 Z.z.), a márnym uplynutím tejto lehoty sa štát ako dlžník zo zodpovednostného právneho vzťahu dostáva do omeškania, a tak odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty ho postihuje povinnosť zaplatiť poškodenému tiež úroky z omeškania. Na záver odvolací súd skonštatoval, že v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením časti rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zároveň súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie, ktoré však bolo potrebné pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude dostatočne zistiť skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, a za týmto účelom vykoná navrhnuté dôkazy, v nadväznosti na to opätovne posúdi uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vrátane jej primeranosti.

10.
Žalovaný sa po rozhodnutí odvolacieho súdu k veci vyjadril podaním došlým súdu dňa 16.10.2023 v ktorom uviedol, že tvrdenia žalobcu o zásahu do jeho súkromného resp. profesijného života neboli v priebehu konania verifikované žiadnymi dôkaznými prostriedkami a zostali výlučne v rovine domnienok a subjektívnych výrokov žalobcu, z výpovedí žalobcu nie je možné ustáliť taký zásah do súkromnej sféry žalobcu, ktorý by odôvodňoval finančnú satisfakciu - preto považuje žalobu v časti týkajúcej sa uplatnenej nemajetkovej ujmy za nedôvodnú.

11.
Žalobca sa po rozhodnutí odvolacieho súdu k veci vyjadril podaním došlým dňa 3.11.2023 v ktorom uviedol, že podľa čl. 15, ods. 2 Civilného sporového poriadku platí že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, ale váhu pripisuje jednotlivým dôkazom sudca, a to podľa pravidiel rozumnej a presvedčivej aplikácie princípu hodnotenia dôkazov; podľa žalobcu súd prvej inštancie dostatočne jasne a zreteľne odôvodnil vykonané dokazovanie a z toho vyplývajúcu existenciu skutkových okolností - výsluch strany, lekárske správy a samotná dĺžka trestného stíhania sú dostatočné determinanty konštatovania, že uvedené nezákonné trestné stíhanie bolo spôsobilé spôsobiť žalobcovi nemajetkovú ujmu. Odvolací súd bagatelizuje výsluch žalobcu ako strany sporu, ale takéto tvrdenie nie je dôvodné - žalobca totiž najlepšie vie uviesť ako veľmi, a v čom, sa ho nezákonné trestné stíhanie dotklo, a aká ujma mu ním bola spôsobená. Podľa žalobcu nie je tiež možné opomínať a bagatelizovať predložené lekárske správy - žalobca sa aj naďalej lieči na tzv. tinnitus, čo je pískanie a bolesť v ušiach, spôsobené nadmerným stresom, pričom uvedená zdravotná indikácia žalobcovi znepríjemňuje každodenné bežné činnosti. Poukázal na skutočnosť, že zo súdnej praxe vyplýva, že existencia nemajetkovej ujmy nemusí byť jednoznačne preukázaná, ale postačuje spôsobilá možnosť a predpoklad jej existencie - v tomto smere nie je na mieste zaťažovanie žalobcu dôkazným bremenom, nad primeraný a únosný rámec, keď súdna prax ustálila, že už len samotné nezákonné trestné stíhanie je tým determinantom, ktorý je bezpochyby spôsobilý privodiť vznik nemajetkovej ujmy. Podľa žalobcu r

ozhodnutie odvolacieho súdu nerešpektuje súdnu prax Najvyššieho súdu SR, súdnu prax ESĽP, ani súdnu prax všeobecných súdov v skutkovo identických konaniach, a dokonca je v rozpore aj s jeho vlastnou rozhodovacou praxou.
K vyjadreniu priložil žalobca rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 28Co/6/2023 zo dňa 31.8.2023, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27.8.2019, výpis z elektronickej zdravotnej karty žalobcu, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/127/2018 zo dňa 16.6.2021.

12.
Na pojednávaní konanom dňa 18.12.2023 žalobca, vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu uviedol, že argumenty odvolacieho súdu neboli dostatočne dôvodné, aj vzhľadom na súdnu prax všeobecných súdov alebo iných vyšších súdnych autorít; skutočnosti vyžadované odvolacím súdom sú nad rámec súdnej praxe. Z viacerých rozhodnutí aj Najvyššieho súdu SR vyplýva, že už samotné nezákonné trestné stíhanie je dostatočným dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy bez ohľadu na existenciu ďalších dôkazov.
Na pojednávaní konanom dňa 18.12.2023 zástupca žalovaného uviedol že tvrdenia žalobcu o zásahu do jeho súkromného resp. profesijného života neboli doposiaľ verifikované žiadnymi dôkaznými prostriedkami, rovnako nebolo preukázané že by prišlo k takému zásahu do súkromnej sféry žalobcu, ktorý by odôvodňoval finančnú satisfakciu.

13.
Uznesením č. 39C/52/2021-175 zo dňa 8.1.2024 súd uložil svedkyni E. S., aby písomne odpovedala na súdom položené otázky.
E. S. na otázky odpovedala podaním došlým súdu dňa 30.1.2024.
Na otázku 1/ či si spomína na trestné stíhanie voči žalobcovi, ktoré bolo vedené pred vyšetrovateľom a následne pred Okresným súdom Trnava (ktoré sa týka civilného sporu) odpovedala, že si spomína na toto trestné stíhanie.
Na otázku 2/ či, ak je odpoveď na predchádzajúcu otázku kladná, vie uviesť z akého dôvodu malo byť dané trestné stíhanie voči žalobcovi vedené odpovedala, že údajne mal žalobca spolu s kolegami zneužiť právomoc verejného činiteľa fyzickým napadnutím osoby mužského pohlavia pri vypočúvaní, ktoré nasledovalo po zadržaní tejto osoby.
Na otázku 3/ či vie uviesť ako dlho mohlo trvať trestné stíhanie (aspoň približne) uviedla, že si to už presne nepamätá, ale vie že proces trval veľmi dlho, niekoľko rokov.
Na otázku 4/ či vie uviesť informácie k osobe žalobcu, t.j. ako vyzeral jeho život pred trestným stíhaním, z hľadiska pracovného, študijného, osobného, rodinného, zdravotného a pod. uviedla, že žalobca bol „normálny mladý muž“, ktorý miloval život. Práca policajta ho veľmi bavila a napĺňala pretože rád pomáhal ľuďom, konal dobro, veľmi si vážil, uznával a dodržoval spravodlivosť. V tom čase začal študovať na Komenského univerzite v Bratislave, odbor právo. Staral sa o seba, žil zdravo, v rodine mal všetky vzťahy usporiadané, zdravotne bol na tom výborne.
Na otázku 5/ ako reagovala na trestné stíhanie ona, ako ho vnímala, čo si myslela o skutku za ktorý bol žalobca trestne stíhaný uviedla, že keď sa dozvedela o trestnom stíhaní bola nahnevaná a pohoršená. Nakoľko je žalobca jej brat a pozná ho tak vie, že k ničomu takému dôjsť nemohlo, pretože žalobca je spravodlivý a zásadový človek, pozná svoje práva a povinnosti. Podľa nej zadržaný si chcel iba vynútiť peniaze od štátu za náhradu vymyslenej škody (ktorá bola neskôr pred súdom preukázaná ako nevzniknutá / vymyslená).
Na otázku 6/ ako a či vnímala pôsobenie trestného stíhania na osobu žalobcu uviedla, že to vnímala, pretože žalobca bol v „neuveriteľnom“ strese a psychickom napätí po celú dobu trvania trestného stíhania. Ako sestra žalobcu sa trápila spolu s ním, tak isto aj zvyšok rodiny - bola z toho smutná pretože pozorovala akoby sa z brata „vytrácal život“. Chvíľu sa aj bála aby osoba ktorá viedla trestné stíhanie voči bratovi, nevyhľadala a nezaútočila (fyzicky alebo psychicky) aj na svedkyňu, keďže ako mladšia sestra bola bratova „najväčšia slabina“.
Na otázku 7/ či vie uviesť či a aké malo trestné stíhanie dopady na žalobcu z hľadiska pracovného, študijného, osobného, rodinného, zdravotného a pod. uviedla že pozorovala ako sa žalobca veľmi trápi, začal sa uzatvárať do seba, menej chodievať von, prestal sa stretávať a komunikovať s ľuďmi a venovať sa aktivitám, ktoré pred tým robil pravidelne a bavili ho. Bol pod „obrovským nátlakom“ z profesijnej stránky, a preto sa rozhodol že odíde z policajného zboru (keď sa po čase rozhodol vrátiť k tejto práci, kvôli stále prebiehajúcemu konaniu mu to neumožnili). Kvôli tomuto sa rodina o žalobcu bála, snažili sa vrátiť ho do života, hlavne otec ktorý „krivdu“ na syna vnímal veľmi zle - žalobca sa snažil otca od tejto situácie držať čo najďalej, ale časom sa začali vzájomné hádky, ktoré vyústili do veľkého sporu, ktorý má dopad na ich dnešný vzťah a komunikáciu (už veľmi dlhý čas spolu nekomunikujú, nie sú v žiadnom kontakte). Postupom času sa situácia zhoršovala, keď sa žalobca stále viac uzatváral do seba. Zo zdravotného hľadiska bola situácia tiež zlá - žalobca prestal cvičiť a chodiť do posilňovne, bol v tej dobe častejšie chorý, začal zle spávať (trpel chronickou nespavosťou), čo sa odzrkadlilo na kvalite jeho života, v tomto období začali u žalobcu problémy so sluchom, na čo sa lieči doposiaľ.

Na otázku 8/ či vie uviesť či sa nejaké dopady z trestného stíhania na osobe žalobcu prejavujú aj aktuálne uviedla že sú doposiaľ narušené vzťahy žalobcu s otcom (nekomunikujú spolu), žalobca zostal uzavretý voči všetkým, prejavujú sa u neho problémy so sluchom, stres, a nespavosť.
Na otázku 9/ či bola alebo mohla byť žalobcovi trestným stíhaním spôsobená ujma na kvalite jeho života uviedla že áno, bola spôsobená ujma hlavne na kvalite osobného, pracovného, rodinného a študijného života žalobcu.
Na otázku 10/ aký je vzťah svedkyne k osobe žalobcu, a čo je jej známe o predmete sporu v prebiehajúcom konaní uviedla že žalobca je jej brat, žiada o „nemajetkové odškodné“ od štátu za psychické a zdravotné ujmy, ktoré utrpel v čase kedy prebiehalo trestné konanie voči nemu (a ktorými trpí doposiaľ).
Na otázku 11/ či mala svedkyňa vedomosť o trestnom stíhaní žalobcu uviedla že áno, vedela o trestnom stíhaní od začiatku.
Na otázku 12/ aké skutočnosti boli svedkyni známe o trestnom stíhaní uviedla, že vedela čo sa stalo a kedy sa to stalo; vedomosť mala keď sa začalo trestné stíhanie, vedela aj to čo bolo predmetom stíhania.
Na otázku 13/ od koho sa dozvedela že voči žalobcovi je vedené trestné stíhanie uviedla, že sa to dozvedela od žalobcu.
Na otázku 14/ ako často bola svedkyňa v kontakte so žalobcom v priebehu trestného stíhania, a ako formou bol kontakt realizovaný uviedla že do začatia trestného konania boli v kontakte skoro každý deň (volali si, písali sms, alebo cez sociálne siete), svedkyňa chodila na návštevu do bytu ktorý mal žalobca v podnájme. Po začatí konania sa kontakt obmedzil na 3 až 4 krát do týždňa - aj to si musela vynútiť svedkyňa, inak by sa jej žalobca neozval aj celý týždeň.
Na otázku 15/ či vie svedkyňa bližšie popísať skutok, resp. konanie, pre ktoré bolo vedené voči žalobcovi trestné stíhanie uviedla, že si pamätá, že žalobca s kolegami počas služby zadržali osobu mužského pohlavia kvôli výtržnostiam, táto osoba bola následne predvedená na vypočúvanie; po prepustení mala táto osoba podať trestné oznámenie na policajných príslušníkov za ublíženie na zdraví kvôli zraneniam, ktoré však, ako sa neskôr dokázalo, utŕžila ešte pred zadržaním, teda pred kontaktom s policajnými príslušníkmi.
Na otázku 16/ či má svedkyňa vedomosť o tom ako bolo ukončené trestné stíhanie voči žalobcovi uviedla, že vie o tom že trestné stíhanie bolo po dlhom dokazovaní a vypočúvaní ukončené v prospech žalobcu.
Na otázku 17/ či vie svedkyňa že o trestnom stíhaní žalobcu mali vedomosť i ďalšie osoby, ak áno aby konkretizovala okruh osôb ktorý vedel o jeho trestnom stíhaní žalobcu uviedla, že o trestnom stíhaní mali vedomosť i ďalšie osoby - vedela o tom rodina, celý policajný zbor v Trnave a určite aj rodiny príslušníkov ktorí boli trestne stíhaní spolu so žalobcom.
Na otázku 18/ či zasiahlo trestné stíhanie nejakým spôsobom do rodinného, osobného, resp. profesijného života žalobcu, ak áno akým uviedla, že áno zasiahlo „rapídne a tvrdo“. Bol „nenávratne“ narušený vzťah žalobcu s otcom, žalobca sa na dlhú dobu „odstrihol“ od celej rodiny a s nikým sa nemal chuť baviť a stretávať sa (čo mu niektorí členovia rodiny vyčítajú a neodpustili doposiaľ), osobne sa uzavrel a „odstrihol“ sa aj svojich dlhoročných kamarátov. Kvôli trestnému stíhaniu nedostal opätovnú možnosť vrátiť sa do policajného zboru.
Na otázku 19/ či malo vedenie trestného stíhania voči žalobcovi vplyv na to, ako bolo nazerané na jeho osobu v rámci rodiny, ak áno akým spôsobom svedkyňa uviedla, že vypätá a stresová situácia mala dopad na celú rodinu a na kontakty žalobcu s rodinou, dlhé riešenie sporu a neprijatie do policajného zboru malo za následok pochybnosti u členov rodiny, ktoré ústilo až k opovrhovaniu žalobcom členmi rodiny, ich nezáujmom a ohováraním.
Na otázku 20/ či malo vedenie trestného stíhania voči žalobcovi vplyv na vzťah svedkyne k žalobcovi, či sa zmenil postoj svedkyne k žalobcovi uviedla že nie, svedkyňa bola po celý čas presvedčená o nevine žalobcu, nijako nebol ovplyvnený jej postoj k nemu. Svedkyňu veľmi trápil a psychicky zaťažoval nezáujem a odmietanie zo strany žalobcu, žiadala ho o komunikáciu a vysvetlenia, myslela si že za tým že prestal komunikovať, je niečo vážnejšie.
Na otázku 21/ či mal spôsob skončenia trestného stíhania voči žalobcovi vplyv na vzťah svedkyne k žalobcovi uviedla, že po ukončení stíhania poľavilo psychické napätie a stres ktoré prežívala spolu so žalobcom; ich vzťahy sa ale dávali ešte veľmi dlho do pôvodného stavu.
Na otázku 22/ či má vedomosť o nejakom konkrétnom dôsledku vedenia trestného stíhania na profesijný život žalobcu uviedla, že v nátlaku odišiel žalobca z policajného zboru, kam sa po čase chcel vrátiť, avšak vzhľadom na stále prebiehajúce trestné konanie ho policajný zbor späť neprijal.
Na otázku 23/ či má vedomosť o nejakom konkrétnom dôsledku vedenia trestného stíhania na súkromný život žalobcu uviedla, že sú to doposiaľ nenapravené vzťahy s otcom, uzavretie sa do seba, stres, zlý

spánok a nespavosť, zdravotné problémy týkajúce sa sluchu (ktoré začali v období začatia trestného stíhania voči žalobcovi).
Na otázku 24/ či má vedomosť o zdravotnom stave žalobcu pred začatím trestného stíhania voči jeho osobe uviedla, že pred trestným stíhaním bol žalobca „na sto percent“ v poriadku, športoval, „príkladne“ sa o seba staral, cvičil, zdravo žil.
Na otázku 25/ či má vedomosť o nejakých zdravotných problémoch žalobcu, ktoré vznikli počas vedenia trestného stíhania voči jeho osobe, resp. po jeho ukončení uviedla, že sú to nadmerný stres, úzkosti, nespavosť a problémy so spaním, zhoršený sluch kvôli pretrvávajúcemu pískaniu v ušiach.

14.
Na pojednávaní konanom 24.4.2024 súd vypočul svedkyňu G. A. (bývalá partnerka žalobcu, t.č. už dlhšiu dobu sa kontaktujeme len veľmi sporadicky) ktorá uviedla, že niekedy v roku 2014 bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie z dôvodu násilia pri výkone policajnej služby (v tom čase žalobca bol príslušníkom polície), v uvedenej dobe žili žalobca a svedkyňa v spoločnej domácnosti. Táto vec sa dlho „naťahovala“, bola ukončená až po tom ako prestali žiť v spoločnej domácnosti (koniec roka 2015). V čase keď žili v spoločnej domácnosti, a keď sa začalo trestné stíhanie, žalobca vykonával funkciu policajta v PMJ, a zároveň študoval na vysokej škole (v budúcnosti plánoval kariérny postup na vyššiu funkciu) - svedkyňa si pamätá, že v tom čase z dôvodu trestného stíhania žalobca musel odísť z policajného zboru, čo sa negatívne odrazilo na jeho psychike; uvedená situácia mala negatívny vplyv aj na vzťah žalobcu a svedkyne, nakoľko žalobca sa snažil nájsť nejakú životnú pozíciu resp. zamestnanie, čo sa mu nedarilo. Svedkyňa bola v tom čase tehotná, potrebovala istoty, ktoré jej žalobca nevedel zabezpečiť - následne sa ich vzťah rozpadol, prestali žiť v spoločnej domácnosti. Uvedená situácia mala vplyv aj na iné oblasti života žalobcu, nakoľko sa nemohol vrátiť naspäť pracovať ako policajt.
Na otázky svedkyňa uviedla že počas trestného stíhania, ktoré žalobca niesol veľmi zle nakoľko bol v práci polícii oddaný a videl v nej svoju budúcnosť, boli obmedzené aj jeho kontakty s rodinou - títo nepoznali pozadie trestného stíhania a preto žalobcovi neposkytovali takmer žiadnu podporu. Z týchto dôvodov žalobca mal psychické problémy, ktoré sa prejavovali hlavne tým, že prestal komunikovať tak so svedkyňou ako aj s inými ľuďmi; žalobca mal dohodnuté stretnutie s psychologičkou. Vedomosť o trestnom stíhaní žalobcu okrem svedkyne a najbližšej rodiny mali aj jeho spolupracovníci a nadriadení, aj známi; podľa svedkyne zo strany kolegov nemal žalobca podporu.

15.
Žalobca v záverečnej reči uviedol, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Co/127/2018 každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na výsledok, aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Poukázal na to, že je ťažké preukázať skutočnú existenciu nemajetkovej ujmy - ťažko sa opisujú pocity, ktoré žalobca počas približne 6 ročného obdobia zažíval, kedy prežíval stres z budúcnosti, či si dokáže nájsť relevantné pracovné uplatnenie v odbore ktorý študoval, ako budú jeho odsúdenie vnímať kolegovia, známi a rodina. Stres sa prejavil aj na zdravotnom stave žalobcu tým, že sa mu zhoršil spánok a začalo mu pískať v ušiach (toto trvá doposiaľ, pričom sa jedná o ochorenie ktoré nie je možné liečiť ani zmierniť, jedine si naň zvyknúť), zhoršila sa jeho komunikácia s okolím, kleslo mu sebavedomie, uzatvoril sa do seba, zhoršili sa jeho vzťahy s rodinou, citlivo vnímal aj odchod z PZ, resp. nemožnosť vrátiť sa späť (nakoľko bol odhodlaný vybudovať si kariéru v PZ), výrazne sa zhoršili jeho vzťahy s vtedajšími kolegami; v neposlednom rade sa rozpadol aj jeho vtedajší partnerský vzťah. Poukázal na skutočnosť, že až doposiaľ (po približne 4 rokoch od oslobodenia spod obžaloby) ho sužujú nepríjemné pocity keď si začne oživovať spomienky z daného obdobia; následky trestného stíhania už v ňom zostanú navždy určitým spôsobom zachované. Je síce pravdou že nebol vo väzbe, a ani jeho prípad nebol medializovaný, avšak s ohľadom na jeho život a rodinné pomery, potenciálnu kariéru, a štúdium, trestné stíhanie znášal zle. Svedkyňa G. A. potvrdila, že z dôvodu trestného stíhania musel žalobca odísť z práce policajta, a že aj táto skutočnosť sa následne podpísala na jeho psychike, potvrdila že sa nemohol vrátiť naspäť do PZ z dôvodu trestného stíhania, a tiež potvrdila že v dôsledku trestného stíhania sa zhoršil aj vzťah žalobcu s rodinou a kolegami v práci. Svedkyňa E. S. uviedla, že počas celej doby trestného stíhania vnímala na osobe žalobcu „neuveriteľný“ stres a psychické napätie, vnímala ako sa žalobca začal uzatvárať do seba, menej komunikovať s ľuďmi, a že prestal vykonávať dovtedajšie aktivity, potvrdila tiež že z dôvodu trestného stíhania mu nebolo umožnené vrátiť sa späť do PZ, aj to že sa zhoršil jeho vzťah s otcom, potvrdila tiež zdravotné problémy žalobcu (so spánkom a s pískaním v ušiach). Z oboch výsluchov vyplývajú skutočnosti, ktoré potvrdzujú výsluch žalobcu, a súčasne preukazujú že nezákonné trestné stíhanie spôsobilo žalobcovi nemajetkovú

ujmu spočívajúcu predovšetkým vo zvýšenom strese (nie len počas doby vedenia trestného stíhania ale tento stres pretrváva doposiaľ), v spôsobení zdravotných problémov (porucha spánku a pískanie v ušiach), a v zhoršení vzťahu s rodinou a okolím, ako aj nutnosť odísť z práce v PZ a nemožnosť sa vrátiť späť. Poukázal aj na svoj vlastný výsluch (ako strany konania) a na lekárske potvrdenia o existencii choroby tinnitus. Poukázal na samotnú dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo približne 6 rokov. Na základe uvedených dôvodov žiada, aby súd rozhodol tak, že zaviaže žalovaného na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,00 € s príslušenstvom.
Zástupca žalovaného v záverečnej reči uviedol, že napriek uskutočnenému výsluchu svedkyne G. A. a zaslaným odpovediam svedkyne E. S., vo vzťahu k nemajetkovej ujme a k jej výške táto nebolo žalobcom preukázaná, pričom žalobca ju opiera výlučne o výsledok trestného konania resp. jeho dĺžku, a formálne konštatovanie že bol poznačený jeho rodinný život a vzťah k okoliu. K dôvodom ukončenia služobného pomeru žalobcu uviedol, že tento bol ukončený dohodou, z ktorej vyplýva že na jej uzavretie bol potrebný súhlas oboch strán, teda služobný pomer žalobcu nebol ukončený jednostranne zo strany jeho zamestnávateľa / služobného úradu, ale na podklade právneho úkonu s ktorým žalobca vyjadril súhlas - zo strany žalobcu neboli prezentované žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali že by malo prísť k ukončeniu služobného pomeru i v prípade, ak by sám nevyjadril súhlas s ukončením „dohodou". Z uvedeného je zrejmé že medzi skončením služobného pomeru žalobcu a vedením trestného stíhania voči jeho osobe nie je daná žiadna príčinná súvislosť, a z uvedeného tiež vyplýva že ani následky, ktoré mali žalobcovi vzniknúť z dôvodu skončenia služobného pomeru, nie je možné pričítať ku skutočnosti že voči jeho osobe bolo vedené trestného stíhanie. Pokiaľ ide o rozsah a intenzitu ďalšieho zásahu do subjektívnych práv žalobcu, poukázal na výpoveď svedkyne G. A., na podklade ktorej nebolo možné ustáliť intenzitu, resp. rozsah zásahu, pričom s poukazom na dátum ukončenia spolužitia svedkyne so žalobcom (rok 2015) a následný minimálny kontakt so žalobcom (v posledných 5 rokoch absentujúci) je zrejmé, že svedkyňa sa mohla vyjadriť len k relatívne krátkemu obdobiu, a to koniec roka 2014 (k vzneseniu obvinenia voči žalobcovi prišlo 10.12.2014) až koniec roka 2015 (ukončenie spolužitia so žalobcom); z jej výpovede nevyplynuli žiadne okolnosti, ktoré by objektivizovali záver o zásahu do súkromného života žalobcu, resp. priamej príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním a životnou situáciou v ktorej sa žalobca v danom období nachádzal. Obdobné závery vzťahuje aj k svedkyni E. S.. Žalobcom nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vedením trestného stíhania voči nemu a údajnými zdravotnými problémami ktorými mal trpieť - predložené listinné dôkazy nepreukazujú, že táto choroba mohla byť spôsobená v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním (súvislosť bola tvrdená len žalobcom, jednalo sa o domnienkou bez relevantného medicínskeho alebo iného odborného dôkazu). Zo strany žalobcu teda nebola preukázaná žiadna činnosť / konanie štátnych orgánov, ktorá by mohlo byť považovaná za konanie v rozpore so zákonom, a majúca za následok vznik nemajetkovej ujmy žalobcovi. Žalobca primárne odkazuje na dĺžku trestného stíhania, ale zo samotnej dĺžky trestného stíhania bez ďalšieho nie je možné nijako vyvodiť vznik nemajetkovej ujmy ani rozsah, v akom by mala odškodnená v peniazoch - existencia a závažnosť nemajetkovej ujmy musí byť preukázaná, nakoľko bez ich existencie nie je možné pričítať a vyvodiť zodpovednosť štátu za jej vznik v osobnostnej sfére žalobcu. Nakoľko žalobca neprezentoval dôkazné prostriedky takej kvality, ktorá by preukazovala vznik nemajetkovej ujmy v jeho osobnostnej sfére, ktorá by umožňovala určenie jej rozsahu, nemajetková ujma žalobcovi nevznikla; i v prípade nemajetkovej ujmy zaťažuje žalobcu dôkazné bremeno a on musí preukázať nielen vznik nemajetkovej ujmy, ale aj to, že konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce a že je nemajetkovú ujmu potrebné nahradiť v peniazoch - toto preukázané nebolo. Podľa žalovaného nie je možné priznať v prípade nemajetkovej ujmy úroky z omeškania za obdobie predchádzajúce súdnemu rozhodnutiu, nakoľko povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14.3.2012, sp.zn. 6 Cdo 185/2011). Ak by súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného navrhol, aby súd určil lehotu na plnenie na dlhšie časové obdobie, nakoľko podmienky žalovaného neumožňujú úhradu prípadného plnenia v zákonnej lehote.

16.
Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a s vyjadreniami strán sporu, výsluchom žalobcu a splnomocneného zástupcu žalovaného, výsluchom svedkyne G. A. (bývalá partnerka žalobcu) a oboznámením sa s písomným vyjadrením svedkyne E. S. (sestra žalobcu), oboznámením sa s listinnými dôkazmi uvedenými vyššie, oboznámením sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp.zn. 5T/138/2015, ako i oboznámením sa s obsahom celého spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

16.1.
Dňa 10.12.2014 bolo voči žalobcovi uznesením o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Ministerstva vnútra SR sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ, ČVS: SKIS - 552/OIZS - V -2014 vznesené obvinenie, následne dňa 1.12.2015 bola voči žalobcovi podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Trnava sp.zn. 2 Pv 1051/14/2207 za prečin zneužívania právomoci vereného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 326, ods. 1, písm. a Trestného zákona v súbehu a prečinom ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 156, ods. 1 Trestného zákona.
Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 5T/138/2015 zo dňa 16.11.2020 bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 1.12.2015 vedenej pod sp.zn. 2 Pv 1051/14/2207 z dôvodu že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorí sú obžalovaní (medzi nimi aj žalobca) stíhaní; oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.12.2020.
Trestné stíhanie voči žalobcovi trvalo bez 8 dní šesť rokov.
16.2
Žalobca požiadal listom zo dňa 28.3.2021 Generálnu prokuratúru SR, aby jeho nárok na náhradu škody prerokovala, a aby mu bol priznaný a uhradený jeho nárok na náhradu škody z titulu nákladov na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní voči žalobcovi vo výške 1.600,00 € (v tejto časti je konanie právoplatne ukončené - pozn. sudcu), a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,00 € (v časti zamietnutia tohto nároku v rozsahu 5.000,00 € je konanie právoplatne ukončené - pozn. sudcu). Listom zo dňa 29.6.2021 Generálna prokuratúra SR oznámila žalobcovi neuspokojenie jeho nároku, žalovaný nárok žalobcu neuznal, a ani len čiastočne neposkytla žalobcovi žiadne ním požadované plnenie.
(Uvedené skutkové tvrdenia neboli medzi účastníkmi sporné.).
16.3.
V konaní bolo preukázané, že počas vedenia trestného stíhania, ktoré trvalo šesť rokov, sa narušili rodinné vzťahy týkajúce sa žalobcu, zvlášť jeho vzťah s otcom (ostal doposiaľ neusporiadaný), a s vtedajšou partnerkou / matkou spoločného dieťaťa (rozišli sa, v súčasnosti takmer nekomunikujú), a tiež s priateľmi (žalobca sa uzatváral, menej chodieval von, prestal sa s nimi stretávať a komunikovať), tiež sa prestal venovať aktivitám ktoré pred tým robil pravidelne a bavili ho; situácia mala dopad na celú rodinu a na kontakty žalobcu s rodinou, dlhé riešenie trestného stíhania malo za následok pochybnosti u členov rodiny, ktoré ústili až k opovrhovaniu žalobcom členmi rodiny, ich nezáujmom a ohováraním. Vedenie trestného stíhania malo negatívny vplyv aj na pracovné zaradenie žalobcu, keď opustil štátnozamestnanecký pomer v polícii (síce na základe vzájomnej dohody, ale evidentne v súvislosti s danou situáciu), resp. nebol do práce v polícii opätovne prijatý. Počas trestného stíhania sa u žalobcu objavili zdravotné problémy - pískanie a bolesť v ušiach / tinnitus, čo pretrváva doposiaľ, a problémy so spánkom. Žalobca počas rokov trestného stíhania prežíval stres, úzkosti, prestal komunikovať s rodinou a priateľmi, prežíval obavy o svoju budúcnosť, trápil sa. Najmä vo vzťah k dĺžke trestného stíhania šesť rokov pociťuje žalobca subjektívne najväčšiu mieru zásahu do jeho osobnostných práv.
Nebolo však preukázané, že by sa mimoriadne vážnym a nezvratným spôsobom narušili rodinné, spoločenské, priateľské vzťahy v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, vykonávanie jeho povolania, resp. že by sa mimoriadne vážnym spôsobom zhoršil jeho zdravotný stav.
Je však pravdou, že trestné stíhanie žalobcu trvalo po dobu šesť rokov - táto dĺžka už sama osobe je dôvodom na vznik majetkovej ujmy u žalobcu (ako vedením trestného stíhania „postihnutej“ osoby).

17.
Podľa Čl. 36, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup.

Podľa § 2 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) na účely tohto zákona
a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
b) orgán verejnej moci je
1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa § 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto

zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4, ods. 1, písm. f) zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5, ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6, ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 15, ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16, ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17, ods. 2, ods. 3, a ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení ku dňu začatia trestného stíhania proti žalobcovi) v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.
Podľa § 12, ods. 1, a ods. 2 zák.č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov (zákon ktorým bol nahradený zák.č. 215/2006 Z.z.) na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú

ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť.
Ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäť násobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.
Ak bola trestným činom spôsobená smrť a je len jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, má nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.
Podľa § 13 zák.č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu.
Podľa § 1, písm. a) Nariadenia vlády SR č. 297/2014 Z.z. ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014 suma minimálnej mzdy na rok 2014 sa ustanovuje na
a) 380,00 eur za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

Podľa § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.
Podľa § 255, ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 517, ods. 1, prvá veta, a ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.
Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.
Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) platná od 18.9.2019 do 26.7.2022 bola vo výške 0,00%.

Podľa § 232, ods. 1, ods. 2, a ods. 3 Civilného sporového poriadku vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami.
Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.
Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

Podľa § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.
Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

18.
V súlade s ustanovením článku 46, ods. 3 Ústavy SR, a čl. 36, ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.
Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dôsledky pre jeho osobný život, trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, nakoľko samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného, zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti. Trestné stíhanie je preto spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu, obmedziť a aj porušiť právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti trestne stíhaného. Je nepochybné, že trestné stíhanie

ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.
Medzi prípady závadného obmedzovania osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia podľa zák.č. 514/2003 Z.z., pričom zákon vo svojich ustanoveniach upravuje aj náhradu nemajetkovej ujmy (§ 17).
Aj ústavný súd konštatoval, že všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania širokou mierou uváženia, a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovaniu iných prípadov upravených iných právnych normách.
Primeranosť zadosťučinenia závisí od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu a bude spočívať v morálnom plnení - pokiaľ morálne zadosťučinenie nie je postačujúce, vzniká právo na peňažnú satisfakciu. Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvôľou - zákon ustanovuje súdu povinnosť prihliadnuť pritom na závažnosť vzniknutej ujmy, na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkami spravodlivosti.
Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú vo všeobecnosti (a tak to platí aj pre súdený prípad) porušenie právnej povinnosti (spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, je protiprávny vtedy ak v súvislosti s ním došlo k porušeniu právnej povinnosti ktorá vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a iných noriem, ktoré mal škodca zachovávať), existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou (medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku, jej existencia musí byť bezpečne preukázaná, vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný), a zavinenie (má subjektívny charakter, znamená psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a ku škode, pre splnenie podmienok zodpovednosti však nie je rozhodujúce, či škoda bola spôsobená úmyselne alebo z nedbanlivosti).

19.
Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že návrh žalobcu je (po tom ako rozhodnutie súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť náhradu škody vo výške 1.600,00 €, a o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie sumy 5.000,00 € z dôvodu nemajetkovej ujmy nadobudlo právoplatnosť) v časti o zaplatenie sumy 7.000,00 € z titulu nemajetkovej ujmy dôvodný.
19/1
Ako už súd vyššie konštatoval, medzi stranami nebolo sporné, že dňa 10.12.2014 bolo voči žalobcovi uznesením o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Ministerstva vnútra SR sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ, ČVS: SKIS - 552/OIZS - V -2014 vznesené obvinenie, následne dňa 1.12.2015 bola voči žalobcovi podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Trnava sp.zn. 2 Pv 1051/14/2207 za prečin zneužívania právomoci vereného činiteľa spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 326, ods. 1, písm. a Trestného zákona v súbehu a prečinom ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 156, ods. 1 Trestného zákona.
Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 5T/138/2015 zo dňa 16.11.2020 bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 1.12.2015 vedenej pod sp.zn. 2 Pv 1051/14/2207 z dôvodu že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorí sú obžalovaní (medzi nimi aj žalobca) stíhaní; oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.12.2020.
Trestné stíhanie voči žalobcovi trvalo šesť rokov (bez 8 dní).
Dôležitý pre konštatáciu o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (následnom podaní obžaloby) je fakt, že žalobca bol spod obžaloby súdom oslobodený, pretože nebolo dokázané že by spáchal skutok pre ktorý bol trestne stíhaný (pre ktorý bola podaná obžaloba) - touto skutočnosťou je potom daný dôvod na konštatáciu že išlo o nezákonné rozhodnutie štátu (vyšetrovateľa, následne prokuratúry), za ktoré štát musí niesť zodpovednosť so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má totiž oslobodenie spod obžalobu, pričom skutočnosť že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia ktorým sa začalo trestné stíhanie na tom nič nemení.
S ohľadom na uvedené vznikol žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, keď zmyslom takejto úpravy je, aby každá ujma spôsobená nesprávnym alebo nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Tu je potrebné zdôrazniť, že pri výklade zákona tak, aby bol súlade s Ústavou SR je potrebné prijať záver, že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy, ako to vyplýva napr. z čl. 46 Ústavy SR (každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným

postupom), alebo aj z Čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup).
Nakoľko súd mal za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením -s poukazom na dĺžku nezákonne vedeného trestného stíhania a jeho dôsledky na život žalobcu a ujmu na strane žalobcu spôsobenú týmto nezákonným rozhodnutím / úradným postupom- bolo potrebné pristúpiť k uloženiu povinnosti zodpovednému orgánu na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (tu sa žiada uviesť, že žalovaný sa za nezákonný postup žalobcovi doposiaľ ani len neospravedlnil, čo by mohlo mať eventuálne tiež vplyv na posudzovanie výšky nemajetkovej ujmy). Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením, je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, nakoľko každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhanej osoby (na ktorú sa síce až do právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinnú, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného), a už aj samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu.
19/2
Žalobca požiadal listom zo dňa 28.3.2021 Generálnu prokuratúru SR, aby jeho nárok na náhradu škody prerokovala, a aby mu bol priznaný a uhradený jeho nárok na náhradu škody z titulu nákladov na trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní voči žalobcovi vo výške 1.600,00 € (v tejto časti je konanie právoplatne ukončené), a na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12.000,00 € (v časti zamietnutia tohto nároku v rozsahu 5.000,00 € je konanie právoplatne ukončené). Listom zo dňa 29.6.2021 Generálna prokuratúra SR oznámila žalobcovi neuznanie a neuspokojenie jeho nároku, a ani len čiastočne neposkytla žalobcovi žiadne ním požadované plnenie.
Uvedené skutkové tvrdenia neboli medzi stranami sporné.
19/3
V konaní bolo preukázané, že počas vedenia trestného stíhania, ktoré trvalo šesť rokov, sa narušili rodinné vzťahy týkajúce sa žalobcu, zvlášť jeho vzťah s otcom (ostal doposiaľ neusporiadaný), a s vtedajšou partnerkou / matkou spoločného dieťaťa (rozišli sa, v súčasnosti takmer nekomunikujú), a tiež s priateľmi (žalobca sa uzatváral, menej chodieval von, prestal sa s priateľmi stretávať a komunikovať), tiež sa prestal venovať aktivitám ktoré pred tým robil pravidelne a bavili ho; situácia mala dopad na celú rodinu a na kontakty žalobcu s rodinou, dlhé riešenie trestného stíhania malo za následok pochybnosti u členov rodiny, čo ústilo až k opovrhovaniu žalobcom členmi rodiny, ich nezáujmom a ohováraním. Vedenie trestného stíhania malo negatívny vplyv aj na pracovné zaradenie žalobcu, keď opustil štátnozamestnanecký pomer v polícii (síce na základe vzájomnej dohody, ale evidentne v súvislosti s danou situáciu), resp. nebol do práce v polícii opätovne prijatý. Počas trestného stíhania sa u žalobcu objavili zdravotné problémy - pískanie a bolesť v ušiach / tinnitus (čo pretrváva doposiaľ) a problémy so spánkom. Žalobca počas trvania trestného stíhania prežíval stres, úzkosti, prestal komunikovať s rodinou a priateľmi, prežíval obavy o svoju budúcnosť, trápil sa. Najmä vo vzťah k dĺžke trestného stíhania šesť rokov pociťuje žalobca subjektívne najväčšiu mieru zásahu do jeho osobnostných práv.
Nebolo však preukázané, že by sa mimoriadne vážnym a nezvratným spôsobom narušili rodinné, spoločenské, priateľské vzťahy v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, vykonávanie jeho povolania, resp. že by sa mimoriadne vážnym spôsobom zhoršil jeho zdravotný stav.
Je však pravdou, že trestné stíhanie žalobcu trvalo po dobu šesť rokov - táto dĺžka už sama osobe je dôvodom na vznik nemajetkovej ujmy u žalobcu (ako vedením trestného stíhania „postihnutej“ osoby). Je totiž nepochybné, že každé trestné stíhanie (zvlášť trvajúce takú dlhú dobu ako v súdenom prípade) predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud - zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé obmedziť, či porušiť aj právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Je teda nepochybné že trestné stíhanie, ktoré sa ukázalo ako nedôvodné, je spôsobilé vyvolať aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére súkromného života a spoločenského uplatnenia.
19/4
Potrebné bolo následne určiť výšku tejto nemajetkovej ujmy tak, aby bola spravodlivá, pričom súd sa stotožnil s výškou požadovanou žalobcom (7.000,00 €). V konaní totiž boli preukázané negatívne vplyvy vedeného trestného stíhania na žalobcu po veľmi dlhú dobu šesť rokov, a to v oblasti rodinných aj spoločenských vzťahov, pracovného zaradenia, čiastočne aj v oblasti zhoršenia zdravotného stavu - v

konaní však podľa názoru súdu nebolo preukázané, že by sa obzvlášť vážnym, masívnym či brutálnym spôsobom narušili vyššie uvedené vzťahy, alebo sa zhoršil závažným spôsobom zdravotný stav žalobcu (k tomu viď bližšie odôvodnenie uvedené v bode 19/3). Výšku nemajetkovej ujmy je potrebné určiť s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného a jeho doterajší život (bezúhonná osoba s usporiadanými vzťahmi), na prostredie v ktorom žije a pracuje (zamestnanec štátnej správy v polícii), na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti za ktorých k nej došlo (nezákonne vedené trestné stíhanie voči žalobcovi), na závažnosť následkov ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote (zhoršenie vzťahov v rodine, zdravotné problémy), na závažnosť následkov ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (nemožnosť zamestnať sa v predchádzajúcom zamestnaní a dosiahnuť kariérny postup).
S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa súdu zdá za primeranú suma z titulu nemajetkovej ujmy za nezákonné stíhanie vo výške 7.000,00 € (pri jednoduchom výpočte sa jedná o sumu necelých 100,00 € za mesiac nezákonne vedeného trestného stíhania). V tejto súvislosti súd tiež uvádza, že priznaná suma ani neprekročila sumu uvedenú a vypočítanú v zmysle príslušných ustanovení zák.č. 274/2017 Z.z. v spojení s nariadením vlády SR č. 297/2014 Z.z. - vo výške 9.500,00 € (25 násobok minimálnej mesačnej mzdy za rok 2014).
Preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku, teda uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi z titulu nemajetkovej ujmy sumu 7.000,00 € (tu sa žiada pripomenúť, že pri určení výšky sa jedná o úvahu súdu, ktorú nie je dosť dobre možné vyargumentovať v smere, ako to naznačil odvolací súd v zrušujúcom rozsudku).
19/5
Čo sa týka úroku z omeškania, na tento má žalobca tiež nárok - uvedené vychádza priamo zo zák.č. 514/2003 Z.z. (§ 16, ods. 4), ale aj z už ustálenej rozhodovacej praxe súdov, podľa ktorých omeškanie (v prípade priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súdom) začína plynúť najskôr dňom oznámenia o neuspokojení nároku na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku (teda nárok na úrok z omeškania nevzniká až po rozhodnutí súdu, ako sa mylne domnieval žalovaný). Súd preto žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania (od 18.9.2019 do 26.7.2022 bola vo výške 0,00%) zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, teda vo výške 5,00% ročne zo sumy 7.000,00 € (prisúdená suma) od 29.6.2021 (deň oznámenia o nepriznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zo strany žalovaného) do zaplatenia.
19/6
Súd zaviazal žalovaného na zaplatenie prisúdenej sumy s príslušenstvom v lehote určenej Civilným procesným poriadkom v § 232, ods. 3, teda do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný neuviedol žiadny právne akceptovateľný dôvod, pre ktorý by súd mal a mohol určiť dlhšiu lehotu na plnenie - v prípade žalovaného ako povinného sa jedná o štátny orgán, ktorý, na rozdiel od fyzickej osoby, nemôže poukázať na nepriaznivé finančné podmienky, alebo na nedostatok finančných prostriedkov, na ťaživú situáciu a pod. (na jednej strane je na štátnom orgáne aby si zabezpečil svoje záležitosti tak, aby plnenie mohlo byť vykonané v zákonom určenej lehote, a na druhej strane nie je spravodlivé od žalobcu vyžadovať v tomto smere „strpenie“).
19/7
Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi ich nepriznal i napriek tomu že bol v konaní úspešný, nakoľko trovy konania si výslovne neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, ku Krajskému súdu v Trnave, cestou podpísaného súdu, v troch vyhotoveniach.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 127 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
V prípade, že povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák.č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok).